

Sygn. akt: II K 51/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 czerwca 2013 r.

Sąd Okręgowy w Częstochowie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSO Anna Chyrek

SSO Bożena Połcik – ref.

Ławnicy: Zenon Chrząstek

Barbara Gonera

Krystyna Świdarska

Protokolant: Agnieszka Świłała

w obecności Prokuratora Prokuratury Rejonowej: Roberta Sztajnera

po rozpoznaniu w dniach 21.05, 27.06, 11.07, 19.09, 16.10, 13.11, 12.12.2012 r., 29.01, 28.03, 10.05, 11.06.2013 r.

sprawy

1. **K. P. (1)**, urodzonego (...) w S., syna E. i J. z domu W.,

2. **P. R. (1)**, urodzonego (...) w C., syna S. i H. z domu S.,

oskarżonych o to, że:

I. w dniu 23 kwietnia 2011 r. w C., działając wspólnie i w porozumieniu, z zamiarem bezpośrednim pozbawienia życia, zadając rękami i nogami ciosy M. H. w głowę oraz klatkę piersiową spowodowali u pokrzywdzonego obrażenia ciała w postaci licznych ran tłuczonych twarzy, licznych otarć skóry kończyn i głowy, wieloogniskowego stłuczenia powłok miękkich głowy w tym gałki ocznej prawej, pogruchołowania kości nosa, krwiaków podpajęczniczkowych prawej półkuli mózgu, zamkniętych złamań żeber lewej strony klatki piersiowej, rozległego pęknięcia prawego płata wątroby z krwotokiem wewnętrznym, a w ich następstwie zgon pokrzywdzonego, przy czym P. R. (1) zarzuconego mu czynu dopuścił się po odbyciu co najmniej kary 1 roku pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 26 stycznia 2000 roku do 12 lipca 2000 roku oraz w okresie od 27 lipca 2000 roku do 9 lutego 2007 roku na mocy wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 3 grudnia 2002 roku w sprawie XVI K 294/01 za przestępstwo z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

to jest o czyn z art. 148 § 1 k.k., a w stosunku do P. R. (1) nadto w zw. z art. 64 § 2 k.k.

K. P. (1) oskarżonego ponadto, o to że:

II. w dniu 24 kwietnia 2011 r. w C., w celu wywarcia wpływu na M. O. (1) – świadka okoliczności zgonu M. H. w dniu 23 kwietnia 2011 roku, zagroził pokrzywdzonej uszkodzeniem ciała w przypadku powiadomienia o zdarzeniu organów Policji

to jest o czyn z art. 245 k.k.

orzeka:

1. oskarżonych **K. P. (1) i P. R. (1)** uznaje za winnych tego, że w dniu 23 kwietnia 2011 r. w C., działając wspólnie i w porozumieniu, w zamiarze bezpośrednim pozbawienia życia M. H., uderzając go pięściami i kopiąc po całym ciele spowodowali obrażenia ciała w postaci licznych ran tłuczonych twarzy, licznych otarć skóry kończyn i głowy, wieloogniskowego stłuczenia powłok miękkich głowy w tym gałki ocznej prawej, pogruchotania kości nosa, krwiaków podpajęczniczkowych prawej półkuli mózgu, zamkniętych złamań żeber lewej strony klatki piersiowej, rozległego pęknięcia prawego płata wątroby z krwotokiem wewnętrznym, a w ich następstwie zgon pokrzywdzonego, przy czym P. R. (1) zarzuconego mu czynu dopuścił się po odbyciu co najmniej kary 1 roku pozbawienia wolności, będąc skazanym wyrokiem Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 3 grudnia 2002 roku w sprawie XVI K 294/01 za przestępstwo z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., którą odbywał w okresie od 26 stycznia 2000 roku do 12 lipca 2000 roku oraz w okresie od 27 lipca 2000 roku do 09 lutego 2007 roku, oraz wyrokiem Sądu Rejonowego w Częstochowie z dnia 04 września 2007 r. w sprawie III K 903/07 za przestępstwo z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. i art. 64 § 1 k.k., którą odbywał w okresie od 25 kwietnia 2007 r. do 04 września 2007 r. oraz w okresie od 10 lutego 2008 r. do 01 października 2010 r. i przyjmuje, że działaniem swym wyczerpali znamiona art. 148 § 1 k.k., przy czym P. R. (1) także w zw. z art. 64 § 2 k.k. i za to na mocy art. 148 § 1 k.k. skazuje K. P. (1) i P. R. (1) na karę dożywotniego pozbawienia wolności;

2. oskarżonego **K. P. (1)** uznaje za winnego czynu opisanego w punkcie II części wstępnej wyroku i przyjmuje, że działaniem swym wyczerpał znamiona art. 245 k.k. i za to na mocy art. 245 k.k. skazuje go na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

3. na mocy art. 85 k.k. i art. 88 k.k. łączy kary orzeczone w punktach I i II sentencji wyroku i wymierza oskarżonemu K. P. (1) karę łączną dożywotniego pozbawienia wolności;

4. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonych kar pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu K. P. (1) okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 24 kwietnia 2011 r. do dnia 02 kwietnia 2012 r. a także oskarżonemu P. R. (1) okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 25 kwietnia 2011 r. do dnia 22 czerwca 2012 r.;

5. na mocy art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 § 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych zwalnia oskarżonych K. P. (1) i P. R. (1) od ponoszenia kosztów i opłat sądowych, obciążając nimi Skarb Państwa;

6. na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 roku Prawo o adwokaturze zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. P. J. kwotę 1.800 (tysiąc osiemset) złotych oraz na rzecz adw. P. T. kwotę 1.680 (tysiąc sześćset osiemdziesiąt) złotych tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonym z urzędu, doliczając 23 % podatku VAT.

Sygn. akt II K 51/12

UZASADNIENIE

Noc z **22 na 23 kwietnia 2011 r.** A. Ł., K. P. (1) i P. R. (1) spędzili w mieszkaniu M. O. (1) w (...) przy ul. (...) w C., gdzie spożywali alkohol.

Dopiero w dniu 23 kwietnia 2011 r. rano przenieśli się do mieszkania A. Ł., gdzie dalej pili alkohol. Wychodząc z mieszkania M. O. (1) zabrali jej klucze od drzwi.

Około godziny 14.00 do mieszkania A. Ł. przyszedł M. H., będący pod wpływem alkoholu i przyniósł ze sobą 0,25 l wódki.

W czasie picia alkoholu A. Ł. przypomniała M. H., że dwa dni wcześniej usiłował wyrwać jej z ręki butelkę wódki i miała do niego o to pretensję. M. H. zaczął zaprzeczać, a wówczas K. P. (1) uderzył go z otwartej ręki w twarz i kazał mu wyjść z mieszkania. Następnie K. P. (1) powiedział, że nie będzie z nim już pił alkoholu i zaczął się z nim szarpać, po

czym uderzył dwukrotnie pokrzywdzonego w klatkę piersiową i przewrócił na podłogę oraz kilka razy kopnął w głowę. M. H. leżąc na podłodze prosił, żeby go nie bito. Do M. H. podszedł wówczas P. R. (1) i również zaczął go kopać po głowie i brzuchu. Następnie oboje K. P. (1) i P. R. (1) bili i kopali M. H. po całym ciele, a przede wszystkim po głowie. Bijąc go skakali po nim. W pewnym momencie K. P. (1) chwycił głowę pokrzywdzonego i uderzał nią o meble. Podczas zadawania ciosów pokrzywdzonemu, K. P. (1) i P. R. (1) w wulgarny sposób krzyczeli, że go zabijają. A. Ł. obserwując zachowanie sprawców prosiła, aby przestali go bić, bo „będzie trup na chacie”. K. P. (1) i P. R. (1) nie reagowali jednak na jej słowa.

Około godziny 17.30 do mieszkania A. Ł. przysłała M. O. (1), która chciała odebrać klucze od swojego mieszkania. Po wejściu do mieszkania zauważyła leżącego na ziemi M. H. i bijących go oskarżonych. M. O. (1) zwróciła się wówczas do nich słowami „zabijecie go”. To zachowanie spowodowało reakcję P. R. (1), który uderzył ją w twarz tak, że poleciała jej krew z nosa. M. O. (1) została w mieszkaniu A. Ł., tamując lejącą krew, ale już nie reagowała na zachowanie oskarżonych, a po chwili wyszła z mieszkania udając się do siebie.

Podczas dalszego spożywania alkoholu K. P. (1) podniósł za ręce bezwładnego M. H. i rzucił nim ponownie o podłogę, twierdząc przy tym, że nie żyje. K. P. (1) i P. R. (1) stwierdzili wówczas, że będzie trzeba wynieść M. H. z mieszkania i położyć przy śmietniku.

/ **dowód** : zeznania **M. O. (1)** – k. 30-31, 33-34, 64-70, 391-392, 1045, częściowo **A. Ł.** – k. 71-82, 1336-1337, częściowo wyjaśnienia **K. P. (1)** – k. 81-83, 119-120, 125-126, 230-233, 285-287, 464-466, 949-952, częściowo wyjaśnienia **P. R. (1)** – k. 105-108, 114-117, 134-135, 279-282, 582-583, 650-651, 896-898, 949, 952, 971, protokół oględzin osoby – k. 60-61/

W dniu **24 kwietnia 2011 r.** około godziny 2.00 w nocy do mieszkania M. O. (1) przyszedli A. Ł., K. P. (1) i P. R. (1) i przynieśli ze sobą piwo. P. R. (1) przyniósł wówczas klucz od mieszkania M. O. (1).

Podczas tej wizyty K. P. (1) oświadczył, że M. H. nie żyje i zagroził M. O. (1), że jeśli zgłosi ten fakt policji to się z nią rozprawią. Ponadto powiedział, że wyrzucą zwłoki M. H. koło śmietnika, tak aby nie można go było znaleźć. Oskarżeni i A. Ł. zostali u M. O. (1) na noc.

W dniu następnym około godziny 12.00 do mieszkania M. O. (1) przyjechała córka A. K. wraz z mężem S. K. (1) i wyprosili z mieszkania K. P. (1) i A. Ł., którzy udali się do mieszkania przy ul. (...), gdzie dalej leżały zwłoki M. H.. Po pewnym czasie do mieszkania M. O. (1) przyszedł również P. R. (1), którego także wyprosiono.

/ **dowód** : zeznania **M. O. (1)** – k. 30-31, 33-34, 64-70, 391-392, 1045, **A. K.** – k. 35-36, 38-39, 1048, **S. K. (1)** – k. 54-55, 1049, częściowo **A. Ł.** – k. 71-82, 1336-1337, wyjaśnienia **K. P. (1)** – k. 81-83, 119-120, 125-126, 230-233, 285-287, 464-466, 949-952, częściowo wyjaśnienia **P. R. (1)** – k. 105-108, 114-117, 134-135, 279-282, 582-583, 650-651, 896-898, 949, 952, 971/

W tym dniu M. O. (1) spotkała się z A. N. konkubiną M. H., którą powiadomiła o tym, że pokrzywdzony został zabity przez dwóch sprawców, jeden z nich miał pseudonim (...), a jego zwłoki znajdują się w mieszkaniu przy ul. (...). M. O. (1) zdenerwowana prosiła w obawie przed sprawcami, aby nie ujawniała tej informacji. A. N. po tym spotkaniu nakłoniła swego znajomego, aby o zdarzeniu powiadomił policję.

W dniu 24 kwietnia 2011 r. około godziny 15:42 nieznany mężczyzna zatelefonował na telefon Pogotowia (...), przekazując informację, że w nocy w mieszkaniu przy ul. (...) pobito M. H. i prawdopodobnie doszło do zgonu mężczyzny.

Funkcjonariusze policji udali się we wskazane miejsce, gdzie ujawniono zwłoki M. H. i zatrzymano K. P. (1) i A. Ł..

Podczas badania na zawartość alkoholu u K. P. (1) stwierdzono w wydychanym powietrzu 1,44 mg/l alkoholu, a u A. Ł. 1,01 mg/l.

W dniu 25 kwietnia 2001 r. około godziny 09:50 zatrzymano P. R. (1), u którego po badaniu urządzeniem kontrolno pomiarowym stwierdzono 1,60 mg/l alkoholu.

/ **dowód** : protokół miejsca ujawnienia zwłok – k. 12-15, protokół użycia alkosensora – k. 24, 41, 87, protokół z nagraniem oględzin – k. 610, protokół zatrzymania rzeczy – k. 88-89, protokół oględzin zabezpieczonej odzieży – k. 92-93, 94-95, 96-98, 99-100, 101-102/

W śledztwie przeprowadzono oględziny zewnętrzne i otwarcie zwłok M. H. i stwierdzono: obrażenia zewnętrzne: rany tłuczone twarzy, liczne krwiaki i otarcia skóry głowy ze stłuczeniem prawej gałki ocznej, niewielkie krwiaki oraz otarcia skóry i naskórka kończyn i tułowia. Z obrażeń wewnętrznych ujawniono liczne ogniska stłuczenia powłok miękkich głowy, wielogniskowe złamania struktur kostnych nosa, krwiaki podpajęczynówkowe prawej półkuli mózgu i lewej mózdzku, wylewy krwawe w powłokach miękkich lewej strony bocznej klatki piersiowej, zamknięte złamanie mostka, zamknięte złamania żeber lewej strony klatki piersiowej z niewielkim stłuczeniem płuca lewego, wielogniskowe stłuczenie, pęknięcie i częściowe zmiążdżenie wątroby z masywnym krwotokiem do jamy otrzewnej. Taki obraz badania sekcyjnego pozwolił przyjąć, iż zgon M. H. nastąpił wskutek urazu brzucha – w wyniku pęknięcia wątroby z masywnym krwotokiem do jamy otrzewnej. Ujawnione obrażenia ciała powstały w wyniku działania narzędzia twardego, tępego lub tępokrawędzistego. Ich charakter, lokalizacja oraz wielogniskowość wskazują, iż mogły powstać na skutek uderzeń pięścią, kopnięć obutą stopą, uderzenia częściami ciała o płaskie, twarde nawierzchnie (np. podłoga, ściana). Możliwym mechanizmem było również skakanie po tułowiu ofiary lub kolankowanie.

/ **dowód** : protokół oględzin zewnętrznych i otwarcia zwłok M. H. – k. 207-215, dokumentacja fotograficzna z sekcji zwłok M. H. – k. 216-218, 257, płyty z nagraniem oględzin – k. 103, 257/

Uzupełniając opinię na rozprawie biegli z zakresu medycyny sądowej podali, że główną przyczyną zgonu pokrzywdzonego było pęknięcie prawego płata wątroby z masywnym krwotokiem do jamy otrzewnej. Obrażenie to powstało na skutek zadawania kilku silnych uderzeń. Krwotok z wątroby miał charakter krwotoku mięszowego, rozciągniętego w czasie na okres dziesiątek minut. Picie alkoholu przed zdarzeniem przez pokrzywdzonego, wpłynęło na czas krwawienia i mógł być wydłużony, bo działał na krzepliwość krwi, która była zmniejszona. Zgon pokrzywdzonego nastąpił po upływie około godziny. Udzielenie szybkiej pomocy medycznej pokrzywdzonemu, mogłoby go uratować.

/ **dowód** : zeznania biegłego C. K. – k. 469-470, opinia uzupełniająca – k. 1077/

Jak wynika z opinii toksykologiczno – sądowej w pobranej w dniu 27.04.2011 r. od M. H. próbce krwi stwierdzono 3,0 ‰ alkoholu etylowego, natomiast w próbce moczu stwierdzono 4,5 ‰ alkoholu etylowego.

/ **dowód** : opinia toksykologiczno - sądowa – k. 246-247/

W toku postępowania przygotowawczego K. P. (1) poddano badaniom psychiatrycznym. We wnioskach końcowych biegli wykluczyli u oskarżonego objawy choroby psychicznej i upośledzenia umysłowego. Rozpoznano natomiast zaburzenie osobowości typu dysocjalnego oraz zespół uzależnienia od alkoholu.

W śledztwie biegli psychiatrzy badali również P. R. (1), u którego nie stwierdzili ostrych zaburzeń psychotycznych, ani upośledzenia umysłowego. Rozpoznano u niego natomiast osobowość nieprawidłową – dysocjalną oraz zespół uzależnienia od alkoholu.

/ **dowód** : opinia sądowo – psychiatryczna dot. K. P. – k. 587-588 i P. R. – k. 599-601/

Na rozprawie biegli uzupełniając opinię podtrzymali, że u oskarżonych stwierdzono zaburzenia osobowości typu dysocjalnego i uzależnienie od alkoholu. Zaburzenia osobowości charakteryzują się lekceważeniem reguł i zobowiązań społecznych, wchodzenie w konflikt z prawem, niezdolność do wykorzystywania doświadczeń życiowych,

frustracja, niski próg wyzwalania agresji i zachowań gwałtownych, nadmierna wrażliwość. Alkohol wyzwała i nasila zachowania gwałtowne.

/ **dowód** : opinia uzupełniająca – k. 1156/

W toku postępowania przygotowawczego dopuszczony został również dowód z opinii biegłych z Instytutu (...) w B., z której wynika m.in., iż na spodniach jeansowych marki „(...) zabezpieczonych od M. H. ujawniono ślady biologiczne należące do K. P. (1), natomiast na bluzie (...) koloru srebrno-żółtego i butach koloru czarnego zapinanych na rzepy zabezpieczonych od K. P. (1), ujawniono ślady biologiczne należące do M. H..

Na butach koloru białego ze wstawkami, kurtce koloru brązowego i spodniach typu „(...)” koloru beżowego zabezpieczonych od P. R. (1) ujawniono ślady biologiczne należące do M. H. i M. O. (1), a na bluzie koloru czarnego z napisem „(...)” również ślady biologiczne należące do M. O. (1).

Ślady biologiczne należące do M. H. ujawniono na bluzie koloru pomarańczowego z długimi rękawami, należącej do A. Ł., ujawniono ślady biologiczne należące do M. H..

/ **dowód** : opinia z zakresu biologii i genetyki sądowej – k. 656-749/

W śledztwie powołano biegłego psychologa celem ustalenia poziomu rozwoju myślowego i psychologicznego pokrzywdzonej M. O. (1), a także możliwości postrzegania i odtwarzania postrzeżeń. Biegły po przeprowadzeniu badań świadka, obserwacji podczas przesłuchania stwierdził, że zdolności intelektualne badanej kształtują się na poziomie poniżej średniej, lecz nie wykazują upośledzenia umysłowego. Nie stwierdzono, aby przejawiała skłonność do konfabulacji oraz, aby umysłowa zdolność postrzegania i analizy faktów i odtwarzania była obniżona, a procesy poznawcze zaburzone.

Dodatkowo na rozprawie biegły podał, że stwierdzone u świadka zaburzenia depresyjne i nadużywanie alkoholu, nie miały wpływu na zapamiętywanie i odtwarzanie spostrzeżeń. Obserwując ją w czasie przesłuchania stwierdził, że jej wypowiedzi są spójne i logiczne.

Po zapoznaniu się z historią choroby z (...) w C. dotyczącą M. O. (1) podał, że brak jest w dokumentacji medycznej informacji o zaburzeniach prowadzących do dysfunkcji w zakresie sterowania rzeczywistością.

/ **dowód** : opinia sądowo – psychologiczna dot. M. O. – k. 484-487, opinia uzupełniająca – k. 1107-1108, 1336/

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zeznań świadków:

1. A. K. – k. 35-36, 38-39, 1048,
2. S. K. (1) – k. 54-55, 1049,
3. M. O. (1) – k. 30-31, 33-34, 64-70, 391-392, 1045,
4. częściowo A. Ł. – k. 71-72, 1336-
5. A. L. – k. 325, 1078,
6. S. K. (2) – k. 327-328, 1047,
7. E. S. – k. 339, 1047-1048,
8. M. P. (dawniej Ł.) – k. 348, 1106-1107,
9. T. N. (1) – k. 349, 1079,

10. B. P. – k. 784, 954, 971,

11. A. N. – k. 1156-1157,

Za podstawę ustaleń faktycznych posłużyły też częściowo wyjaśnienia oskarżonego:

12. **K. P. (1)** – k. 81-83, 119-120, 125-126, 230-233, 285-287, 464-466, 949-952,

13. **P. R. (1)** – k. 105-108, 114-117, 134-135, 279-282, 582-583, 650-651, 896-898, 949, 952, 971,

Nadto za podstawę ustaleń faktycznych posłużyły:

14. Protokół użycia urządzenia do ilościowego oznaczenia alkoholu w wydychanym powietrzu – k. 18, 24, 41, 87,

15. Protokół przeszukania pomieszczeń mieszkalnych – k. 19-21, 357-358,

16. Protokół przeszukania osoby, odzieży i podręcznych przedmiotów – k. 26-28, 42-43, 50-52,

17. Protokół oględzin osoby – k. 60-61, 62-63, 74-75, 76-77,

18. Protokół oględzin rzeczy – k. 92-93, 94-95, 96-98, 99-100, 101-102, 250-251, 321-323,

19. Płyty z nagraniem oględzin – k. 103, 206, 252, 257, 270, 271, 272, 273, 610,

20. Protokół oględzin zewnętrznych i otwarcia zwłok M. H. – k. 207-215, 469-470, 1077,

21. Dokumentacja fotograficzna z sekcji zwłok M. H. – k. 216-218, 257,

22. Opinia toksykologiczno – sądowa – k. 246,

23. Płyta z nagraniem rozmowy telefonicznej – k. 320,

24. Karta karna dot. K. P. – k. 350-352, 795-797, 1186-1187,

25. Karta karna dot. P. R. – k. 353-355, 792-794, 1183-1184,

26. Wywiad środowiskowy dot. P. R. – k. 372-374,

27. Wywiad środowiskowy dot. K. P. – k. 408-411,

28. Wyroki w sprawach XVI K 294/01 oraz II AKa 76/03 dot. P. R. – k. 380-382, 383, 1329-1330, 1331,

29. Opinia sądowo – psychologiczna dot. M. O. – k. 484-487, 1107-1108, 1336,

30. Pismo z Instytutu (...) – k. 569-572,

31. Opinia sądowo – psychiatryczna dot. K. P. – k. 587-588, 1156,

32. Opinie sądowo – psychiatryczne dot. P. R. – k. 599-601, 602-604, 1156,

33. Dokumentacja fotograficzna oględzin miejsca znalezienia zwłok – k. 610,

34. Opinia z dziedziny biologii i genetyki sądowej – k. 656-749,

35. Skrócony odpis aktu zgonu M. F. – k. 1008, 1042,

36. Informacja o pobytach i orzeczeniach dot. M. H. – k. 1020-1022,

37. Informacja o pobytach i orzeczeniach dot. P. R. – k. 1025-1028,
38. Historia choroby dot. M. F. – k. 1145-1150,
39. Opinia o skazanym z AŚ w C. dot. P. R. – k. 1188-1189, 1190-1195,
40. Opinia o skazanym z AŚ w C. dot. K. P. – k. 1196, 1197-1200,
41. Opinia o stanie zdrowia P. R. – k. 1317,
42. Wyrok w sprawie XI K 319/11 – k. 1333,
43. Wyrok w sprawie III K 903/07 – k. 1356-1357,
44. Akta sprawy Sądu Okręgowego w Katowicach sygn. akt XVI K 294/01,
45. Akta sprawy Sądu Rejonowego w Częstochowie sygn. akt III K 903/07 i XI K 319/11,

Oskarżony **K. P. (1)** słuchany w śledztwie – k. 81-83, 119-120, przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i odmówił składania wyjaśnień.

W toku posiedzenia w przedmiocie zastosowania tymczasowego aresztowania – k. 125-126 oskarżony dalej przyznawał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i odmówił składania wyjaśnień.

Ponownie słuchany – k. 230-233 opisał przebieg zajścia z M. H. w mieszkaniu A. Ł.. Wyjaśnił, że podczas spożywania alkoholu A. Ł. zgłaszała pretensje do pokrzywdzonego, że dwa dni wcześniej podczas picia usiłował wyrwać jej z ręki butelkę wódki. M. H. zaprzeczał i wówczas uderzył go w twarz, a potem zaczęli się szarpać, bo chciał, aby wyszedł z mieszkania. Uderzył go dwukrotnie łokciem w klatkę piersiową, przewrócił na podłogę, a następnie kopał po głowie. Pokrzywdzony prosił, aby go nie bić i wówczas doszedł do niego P. R. (1), który kopał go po głowie i brzuchu.

Zaprzeczył, aby w czasie zajścia grozili pokrzywdzonemu, że go zabiją, a także, aby skakali po nim. Utrzymał, że bijąc pokrzywdzonego nie mieli zamiaru zabić. Potem wyszli z mieszkania, a M. H. leżał nieprzytomny na podłodze, ale sądził, że po chwili odzyska przytomność. Udali się do M. O. (1), gdzie dalej spożywali alkohol i u niej zostali na noc.

Wyjaśnił dalej, że po powrocie w dniu następnym do mieszkania A. Ł., stwierdził, że M. H. nie żyje, a po chwili został zatrzymany przez policję.

Dodatkowo podał, że podczas zajścia obecna była M. O. (1), która zwracała się do P. R. (1), aby zaprzestał bicia pokrzywdzonego. Zaprzeczył natomiast, aby P. R. (1) uderzył M. O. (1) w twarz.

Kolejny raz słuchany w śledztwie – k. 285-287, 464-466 nie przyznawał się do zarzucanych mu czynów i odmówił składania wyjaśnień, podtrzymując złożone wcześniej.

Na rozprawie – k. 949-952 dalej nie przyznawał się do popełnienia przestępstw i odmówił składania wyjaśnień, potwierdzając złożone w śledztwie.

Uzupełniając potwierdził, że A. Ł. wyrzucała M. H. incydent, który miał miejsce kilka dni wcześniej, w czasie spożywania alkoholu, gdy chciał jej wyrwać z ręki butelkę z wódką. Wyjaśnił, że to zdarzenie było główną przyczyną zajścia z pokrzywdzonym.

Podał ponadto, że szarpał się z M. H. i łokciem uderzył go dwukrotnie w twarz, a kiedy pokrzywdzony się przewrócił, kopał go po głowie i brzuchu. W czasie zajścia przyszła M. O. (1) i widziała leżącego na podłodze zakrwawionego pokrzywdzonego.

Odmówił natomiast składania wyjaśnień, co do udziału w pobiciu oskarżonego P. R. (1). Zaprzeczył, aby będąc u M. O. (1) mówił o śmierci M. H. i groził jej pobiciem, jeśli powiadomi policję.

Oskarżony **P. R. (1)** słuchany po raz pierwszy w śledztwie – k. 105-108 nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i odmówił składania wyjaśnień.

Podczas kolejnego przesłuchania – k. 114-117 częściowo przyznał się do czynu i pobicia M. H.. Wyjaśniając przedstawił okoliczności spotkania z K. P. (1), A. Ł. i M. O. (1). Podał, że do mieszkania A. Ł. przyszedł M. H., który przyniósł alkohol i razem go spożywali. W czasie picia doszło do kłótni pomiędzy A. Ł., a pokrzywdzonym i wówczas uderzył go pięścią w twarz tak, że z nosa poleciała mu krew, a jak się przewrócił na podłogę, kopał go w głowę. Do zajścia włączył się K. P. (1), który kopał pokrzywdzonego po całym ciele, krzyczał przy tym, że go zabije. W pewnej chwili chwycił M. H. za głowę i uderzał nią o szafkę. Widział również, że skakał po pokrzywdzonym. W dniu następnym, gdy spotkał A. Ł. i K. P. (1) to dowiedział się od nich, że pokrzywdzony nie żyje.

Podczas składania wyjaśnień w toku posiedzenia w przedmiocie zastosowania tymczasowego aresztowania – k. 134-135 przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, odmówił składania wyjaśnień i potwierdził złożone dotychczas. Podał dodatkowo, że pobił pokrzywdzonego, ale zaprzeczył, aby jego zamiarem było pozbawienie życia. Żadna z osób obecnych przy zajściu nie próbowała pomóc pokrzywdzonemu.

Kilkakrotnie słuchany w śledztwie – k. 279-282, 582-583, 650-651 przedstawił okoliczności związane z pobiciem T. Z..

Składając wyjaśnienia przed Sądem – k. 896-898 przyznał się do pobicia pokrzywdzonego M. H., nie przyznał się natomiast do zabójstwa i odmówił składania wyjaśnień. Początkowo nie potwierdził prawdziwości wyjaśnień składanych w pierwszej fazie śledztwa i kwestionował podpisy złożone w protokołach przesłuchań. Podtrzymał natomiast wyjaśnienia składane na kartach 279-282, 582-583, 650-651.

Dodatkowo wyjaśniając przedstawił okoliczności spożywania alkoholu z A. Ł. i K. P. (1), a później także pobytu w mieszkaniu M. O. (1). Oskarżony podał, że nie pamięta późniejszych zdarzeń z uwagi na ilość wypitego alkoholu.

Ponownie wyjaśniając przed Sądem – k. 949, 952 podtrzymał w całości wyjaśnienia składane w śledztwie i nie kwestionował podpisów złożonych w protokołach przesłuchania.

Uzupełniając wyjaśnił, że M. H. uderzył pięścią w twarz, a gdy leżał na podłodze mocno kopnął go w głowę, ale zaprzeczył, aby kopał go w brzuch. W czasie zajścia z pokrzywdzonym do mieszkania A. Ł. przyszła M. O. (1). Utrzymywał, że nie było jego zamiarem zabicie pokrzywdzonego, nie miał również świadomości, że odniósł tak poważne obrażenia.

Sąd Okręgowy wnikliwie analizował wyjaśnienia K. P. (1) i P. R. (1) w wzajemnym powiązaniu i w oparciu o zgromadzone w sprawie dowody i doszedł do wniosku, że oskarżeni relacjonując przebieg zdarzenia starają się przedstawić w korzystnym świetle i zminimalizować swój udział w zbrodni oraz wykazać, że podjęte działania nie zmierzały do pozbawienia życia pokrzywdzonego. Podkreślić należy, że Sąd oceniając wyjaśnienia oskarżonych uznał, iż żadne z nich w pełni nie zasługują na wiarę.

Dokonując oceny wyjaśnień **K. P. (3)** Sąd konfrontował je z zebrany w sprawie materiałem dowodowym.

Za miarodajne uznać należało wyjaśnienia dotyczące okoliczności poprzedzających spożywanie alkoholu u A. Ł.. Wyjaśnienia wiążące się z pobytami u M. O. (1) są logiczne, rzeczowe oraz korespondują z zeznaniami A. Ł., M. O. (1) oraz wyjaśnieniami P. R. (1).

Sąd uwzględnił również wyjaśnienia dotyczące pobytu u A. Ł. i przyjścia tam z alkoholem M. H.. Treść tych wyjaśnień jest zgodna z zeznaniami A. Ł. i wyjaśnieniami P. R. (1), którzy okoliczności te podobnie przedstawiają.

Sąd przyjął za wiarygodne wyjaśnienia oskarżonego dotyczące przyczyn, które spowodowały zajście z pokrzywdzonym. Wskazany przez oskarżonego powód wiązał się z wcześniejszym incydentem, który miał miejsce podczas picia alkoholu, gdy M. H. próbował wyrwać z ręki butelkę wódki A. Ł., aby poczęstować nim inne osoby.

Oskarżony konsekwentnie i niezmiennie podczas całego postępowania podawał, że pretensje kierowane przez A. Ł. wobec M. H. były głównym powodem zajścia i śmiertelnego pobicia pokrzywdzonego.

Podane okoliczności są zbieżne z wyjaśnieniami P. R. (1), który podobnie przedstawia przyczyny zdarzenia wskazując, że kłótnia pomiędzy A. Ł., a pokrzywdzonym spowodowała zajście.

Analizując przebieg zajścia wynikający z wyjaśnień K. P. (1) Sąd zasadniczo dał im wiarę. Przedstawiony przebieg bicia i kopania M. H. znajduje potwierdzenie w dowodach zgromadzonych w sprawie, a w szczególności w wyjaśnieniach P. R. (1) i zeznaniach osób, które obserwowały zajście A. Ł. i M. O. (1) oraz pośrednio w zeznaniach A. N., której M. O. (1) opowiadała o zdarzeniu. Dodatkowymi dowodami wspierającymi wyjaśnienia oskarżonego są opinie biegłych z zakresu medycyny sądowej, którzy jednoznacznie stwierdzili, że obrażenia zewnętrzne i wewnętrzne doznane przez M. H. powstały w wyniku uderzeń pięścią i kopnięć – k. 1077, a także opinia z zakresu biologii i genetyki sądowej, z której wynika, że na zabezpieczonej u oskarżonych odzieży i obuwiu ujawniono krew należąca do pokrzywdzonego – k. 656-749.

W ocenie Sądu w wyjaśnieniach oskarżonego widoczne jest eksponowanie roli P. R. (1) oraz jego agresywnych i brutalnych działań wobec pokrzywdzonego i braku reakcji na uwagi oskarżonego, aby zaprzestał bicia – k. 231-232.

Sąd odmówił wiary tym fragmentom wyjaśnień oskarżonego, gdzie utrzymywał, że w czasie zajścia nie skakał po leżącym na podłodze nieprzytomnym pokrzywdzonym. Treść tych wyjaśnień jest sprzeczna z okolicznościami zajścia wynikającymi z zeznań M. O. (1) – k. 66 i wyjaśnień P. R. (1), który kategorycznie podał, że widział jak oskarżony skakał po pokrzywdzonym – k. 116, a także opinią biegłych z zakresu medycyny sądowej, którzy wskazali, iż jednym z mechanizmów powstania stwierdzonych obrażeń było między innymi skakanie po ciele pokrzywdzonego – k. 1077.

Sąd nie uwzględnił wyjaśnień K. P. (1) utrzymujących, że w czasie bicia pokrzywdzonego nie wykrzykiwali, że go zabijają. Wyjaśnienia te są sprzeczne z zeznaniami A. Ł., która w śledztwie stanowczo zeznała, że kopiąc i bijąc pokrzywdzonego krzyczeli, że go zabijają i grozili, że nie wyjdzie żywy – k. 71, a także zeznań M. O. (1) obserwującej fragment zajścia i słyszącej słowa wypowiedziane przez sprawców – k. 66.

Za niewiarygodne Sąd uznał wyjaśnienia oskarżonego, w których zaprzeczał, aby M. O. (1) została uderzona w twarz przez P. R. (1), gdy wstawiła się za leżącym i zakrwawionym pokrzywdzonym, prosząc, aby zaprzestali bicia. Te wyjaśnienia pozostają w sprzeczności z przekonywującymi zeznaniami M. O. (1), która kilkakrotnie słuchana niezmiennie wskazywała, że P. R. (1) uderzył ją w twarz powodując, że z nosa poleciała jej krew. Podobnie okoliczności te w zeznaniach przedstawiła A. Ł. – k. 71.

Sąd odmówił również wiary wyjaśnieniom oskarżonego dotyczącym zdarzeń mających miejsce po pobiciu pokrzywdzonego. Wyjaśnienia te nie znajdują potwierdzenia w materiale dowodowym i są sprzeczne z obszernymi zeznaniami M. O. (1), która stanowczo podała, że po przyjeździe do jej mieszkania K. P. (1) powiedział, że M. H. nie żyje oraz groził uszkodzeniem ciała, gdyby powiadomiła policję.

Analizując wyjaśnienia **P. R. (1)** zauważyć należy, iż są zmienne i niestabilne, co szczególnie uwidoczniło się w toku postępowania sądowego.

Oceniając wyjaśnienia oskarżonego Sąd uznał za miarodajne dotyczące okoliczności, które poprzedzały zajście w mieszkaniu A. Ł.. Treść tych wyjaśnień pokrywa się z okolicznościami wynikającymi z zeznań A. Ł., M. O. (1) i wyjaśnieniami K. P. (1).

Za wiarygodne przyjąć należało wyjaśnienia wiążące się z pobytem u A. Ł. i spożywaniem alkoholu z przybyłym tam M. H.. Wyjaśnienia te są zbieżne i korespondują z okolicznościami podanymi przez A. Ł. i K. P. (1).

Sąd zasadniczo dał wiarę wyjaśnieniom z postępowania przygotowawczego przedstawiającym przebieg zajścia z pokrzywdzonym i udział oraz zachowanie każdego ze sprawców. Podana wersja zdarzeń znajduje wsparcie w zeznaniach A. Ł., obecnej podczas całego zajścia, która rzetelnie przedstawiła czynności podjęte przez oskarżonych wobec pokrzywdzonego oraz zeznaniach M. O. (1), a także wyjaśnieniach K. P. (1).

Innymi dowodami wspierającymi wyjaśnienia oskarżonego są opinie biegłych z zakresu medycyny sądowej – k. 207-215, 469-470, 1077, a także z zakresu biologii i genetyki – k. 659-749.

Odnosząc się do pierwszych wyjaśnień P. R. (1) złożonych na rozprawie, to zauważyć należy, że zaczął wycofywać się z wyjaśnień, które składał w śledztwie i kwestionował podpisy na protokołach przesłuchań. Tym wyjaśnieniom Sąd odmówił wiary, bowiem są odosobnione, nie znajdują oparcia w materiale dowodowym, a oskarżony nie uzasadnił w sposób logiczny i przekonujący ich zmiany. Zresztą na kolejnej rozprawie w całości potwierdził wyjaśnienia z śledztwa i potwierdził, że na protokołach zostały złożone własnoręczne podpisy przez niego.

Dowodem mającym istotne znaczenie w przedmiotowej sprawie są zeznania A. Ł. i M. O. (1) będących bezpośrednimi świadkami przebiegu zajścia z pokrzywdzonym.

A. Ł. słuchana w śledztwie – k. 71-72 dokładnie zrelacjonowała przebieg zajścia z M. H.. Zeznała, że oboje oskarżeni bili pięściami pokrzywdzonego, a gdy się przewrócił kopali po całym ciele oraz po nim skakali, wykrzykując przy tym, że go zabiją i że nie wyjdzie żywy. Nie reagowali na jej uwagi, że „będzie trup na chacie”, a później na prośby M. O. (1), która przyszła w czasie zajścia. Za wtrącanie się M. O. (1) została uderzona w twarz przez P. R. (1), także, że z nosa poleciała jej krew.

Dalej zeznała, że po pobiciu pokrzywdzonego w dalszym ciągu pili alkohol, a M. H. leżał na podłodze. K. P. (1) podniósł go za ręce i rzucił na podłogę mówiąc, że pokrzywdzony nie żyje.

Na rozprawie świadek zmieniła zeznania i podała, że w jej mieszkaniu został zabity mężczyzna, o czym dowiedziała się od funkcjonariuszy policji, ale nie знаła okoliczności zabójstwa.

Świadek nie potwierdziła zeznań składanych w śledztwie, bo jak podała wprawdzie takiej treści zeznania składała, ale podane w nich okoliczności nie są prawdziwe. Zaprzeczyła, aby oskarżeni bywali u niej w domu oraz aby utrzymywała z nimi kontakt.

Dokonując oceny zeznań świadka Sąd dał wiarę złożonym w postępowaniu przygotowawczym, bo w sprawie istnieje cały szereg dowodów wspierających podaną wersję zdarzeń.

Za prawdziwą Sąd przyjął relację związaną z przebiegiem zajścia, a także opisem działań podjętych przez każdego z oskarżonych wobec pokrzywdzonego. Podane okoliczności korespondują z zeznaniami M. O. (1) oraz z wyjaśnieniami oskarżonych, w wielu szczegółach pokrywają się i uzupełniają, a nadto znajdują potwierdzenie w innych dowodach w postaci opinii biegłych z zakresu medycyny sądowej, protokołem miejsca ujawnienia zwłok – k. 12-15.

Z dużą ostrożnością Sąd oceniał fragment zeznań dotyczących przyczyn zajścia, bo nie znajdują potwierdzenia w dowodach zebranych w sprawie. Z materiału dowodowego, a w szczególności wyjaśnień oskarżonych jednoznacznie wynika, że powodem zajścia były formułowane przez A. Ł. względem osoby pokrzywdzonego określone pretensje.

Sąd krytycznie ocenił zeznania świadka złożone na rozprawie z uwagi na ich zmienność i brak spójności. Zeznania te są odosobnione i nacechowane obroną oskarżonych, których świadek dobrze znała i utrzymywała bliskie kontakty.

Oceniając zeznania **M. O. (1)** – k. 30-31, 33-34, 64-70, 391-392 Sąd miał na względzie wnioski wynikające z opinii biegłego psychologa, sporządzonej w oparciu o badania świadka, dokumentację medyczną i uczestnictwo w przesłuchaniu.

Za wiarygodny Sąd przyjął rzeczowy i logiczny opis przebiegu zdarzeń w mieszkaniu A. Ł. i działań podjętych przez oskarżonych wobec M. H. oraz wobec świadka, gdy wstawiła się za bitym pokrzywdzonym, a także późniejszych zdarzeń w mieszkaniu świadka. Podana wersja jest konsekwentna, przekonująca i niezmienna w toku całego postępowania i jednoznacznie wskazuje na oskarżonych, jako sprawców śmierci pokrzywdzonego. Przedstawiona relacja znajduje wsparcie i pokrywa się z okolicznościami wynikającymi z zeznań A. Ł., a także wyjaśnieniami oskarżonych.

Okoliczności wiążące się z uderzeniem w twarz przez P. R. (1) znajdują potwierdzenie w zeznaniach A. K., S. K. (2) i E. S., którym M. O. (1) mówiła o tym zdarzeniu.

Na uwzględnienie zasługują zeznania **A. K.** – k. 35-36, 38-39, 1048, **S. K. (1)** – k. 54-55, 1049, **S. K. (2)** – k. 327-328, 1047, **E. S.** – k. 339, 1047-1048, będących bliską rodziną M. O. (1) i do nich w czasie rozmowy mówiła o okolicznościach pobicia pokrzywdzonego i uderzenia jej w twarz.

Za wiarygodne Sąd uznał zeznania **B. P.** – k. 784, 954, 971, która będąc siostrą pokrzywdzonego przedstawiła jego sytuację osobistą i rodzinną.

Sąd dał wiarę logicznym i rzeczowym zeznaniom **A. L.** – k. 325, 1078, która w przeszłości była konkubina pokrzywdzonego i podarowała mu srebrny łańcuszek, zabezpieczony w toku postępowania.

Sąd przyjął za prawdziwe zeznania **T. N. (2)** – k. 349, 1079, który po uzyskaniu informacji o śmierci M. H. udał się na miejsce i dokonał wstępnej identyfikacji jego zwłok.

Za zasługujące na uwzględnienie Sąd uznał zeznania **M. P.** – k. 348, 1106, która jest siostrą A. Ł. i opisała jej sytuację rodzinną.

Z uwagą Sąd analizował opinię biegłych z zakresu medycyny sądowej dotyczącą obrażeń ciała stwierdzonych u pokrzywdzonego, ich charakteru, mechanizmu powstania i przyczyn zgonu i zarówno metoda sporządzenia, jak i wnioski końcowe znalazły uznanie Sądu – k. 207-215, 469-470, 1077.

Nie budzi zastrzeżeń Sądu opinia biegłych psychiatrów, którzy dokonali oceny stanu poczytalności oskarżonych w chwili czynu – k. 587-588, 599-601, 602-604, 1156.

Sąd uwzględnił rzeczową i logiczną opinię z zakresu biologii i genetyki sądowej, dotyczącą ujawnionych śladów biologicznych na odzieży zabezpieczonej w toku postępowania – k. 656-749.

Sąd podzielił ustalenia i wnioski płynące z opinii biegłego psychologa dotyczącą poziomu rozwoju umysłowego i możliwości postrzegania i odtwarzania postrzeżeń M. O. (1), uznając ją za rzeczową i wyczerpującą – k. 484-487, 1107-1108, 1336.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zgromadzony w przedmiotowej sprawie materiał dowodowy dał podstawy do przyjęcia, że w dniu 23 kwietnia 2011 r. w C., oskarżeni K. P. (1) i P. R. (1), działając wspólnie i w porozumieniu, w zamiarze bezpośrednim pozbawienia życia M. H., uderzając go pięściami i kopiąc po całym ciele spowodowali obrażenia ciała w postaci licznych ran tłuczonych twarzy, licznych otarć skóry kończyn i głowy, wieloogniskowego stłuczenia powłok miękkich głowy w tym gałki ocznej prawej, pogruchotania kości nosa, krwiałków podpajęcznówkowych prawej półkuli mózgu, zamkniętych złamań żeber lewej strony klatki piersiowej, rozległego pęknięcia prawego płata wątroby z krwotokiem wewnętrznym, a w ich następstwie zgon pokrzywdzonego, przy czym P. R. (1) zarzuconego mu czynu dopuścił się po odbyciu co najmniej

kary 1 roku pozbawienia wolności, będąc skazanym wyrokiem Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 3 grudnia 2002 roku w sprawie XVI K 294/01 za przestępstwo z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., którą odbywał w okresie od 26 stycznia 2000 roku do 12 lipca 2000 roku oraz w okresie od 27 lipca 2000 roku do 09 lutego 2007 roku, oraz wyrokiem Sądu Rejonowego w Częstochowie z dnia 04 września 2007 r. w sprawie III K 903/07 za przestępstwo z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. i art. 64 § 1 k.k., którą odbywał w okresie od 25 kwietnia 2007 r. do 04 września 2007 r. oraz w okresie od 10 lutego 2008 r. do 01 października 2010 r. i przyjmuje, że działaniem swym wyczerpali znamiona art. 148 § 1 k.k., przy czym P. R. (1) także w zw. z art. 64 § 2 k.k.

Sąd przyjął, że zebrane w sprawie dowody pozwoliły na przyjęcie, że oskarżony K. P. (1) dopuścił się występku z art. 245 k.k.

Przeprowadzone w sprawie dowody pozwoliły na ustalenie, że K. P. (1) i P. R. (1) w towarzystwie (...) przed zdarzeniem spożywali alkohol. Krytycznego dnia powrócili do mieszkania A. Ł. po nocy spędzonej u M. O. (1) i dalej spożywali alkohol.

W świetle ustaleń faktycznych w mieszkaniu A. Ł. pojawił się pokrzywdzony M. H. przynosząc z sobą wódkę i pił ją razem z pozostałymi osobami.

W ocenie Sądu zgromadzony materiał dowodowy dał podstawę do przyjęcia, że w czasie spożywania alkoholu A. Ł. zaczęła formułować wobec pokrzywdzonego pretensje o incydent mający miejsce kilka dni wcześniej. M. H. podczas picia usiłował wówczas wyrwać jej z ręki butelkę z wódką, aby poczęstować nią inne osoby. Ten błahy, mało ważny powód był motywem podjęcia przez K. P. (1) i P. R. (1) gwałtownych działań wobec M. H.. Początkowo pokrzywdzonego zaatakował K. P. (1) bijąc go pięścią, co spowodowało, że się przewrócił, a potem włączył się P. R. (1). Oskarżeni bili i kopali w różne części ciała leżącego pokrzywdzonego, a zwłaszcza uderzenia kierowali w głowę i brzuch.

Narastająca agresja spowodowała, że oskarżeni przez dłuższy czas zadawali leżącemu pokrzywdzonemu silne uderzenia, skakali po nim oraz uderzali jego ciałem o meble.

Na skutek pobicia M. H. doznał szeregu bardzo poważnych obrażeń wewnętrznych w postaci między innymi licznych ognisk stłuczenia powłok miękkich głowy, krwiaków podpajęczynówkowych prawej półkuli mózgu i mózdzku, złamania mostka, złamania żeber, wielogniskowego stłuczenia, pęknięcia i częściowego zmiążdżenia wątroby. Główną przyczyną zgonu pokrzywdzonego było pęknięcie płata wątroby z masywnym krwotokiem do jamy otrzewnej.

Biegli z zakresu medycyny sądowej wskazali, że obrażenia ciała stwierdzone u pokrzywdzonego powstały na skutek uderzeń pięścią, kopnięć oraz rzucania ciałem o meble i skakania po ciele pokrzywdzonego.

Sąd Okręgowy mając na uwadze ilość obrażeń, ich rodzaj, rozległość, przyjął, że stanowią wystarczający dowód działania oskarżonych w zamiarze pozbawienia życia. Zadawanie wielokrotnych uderzeń w tak ważne dla życia organy, jak głowa, klatka piersiowa, brzuch, świadczy jednoznacznie o bezpośrednim zamiarze zabójstwa. Oskarżeni musieli sobie uświadamiać, mając na uwadze ich doświadczenie życiowe, że znaczna dysproporcja sił, wyjątkowa brutalność i intensywność stosowanej przemocy wobec pokrzywdzonego, będącego pod znacznym działaniem alkoholu i nie podejmującego praktycznie żadnej aktywnej obrony, musi prowadzić do jego śmierci (wyrok SA w Krakowie z dnia 06.10.1994 r., II AKa 159/94; wyrok SA w Lublinie z dnia 25.06.1996 r., II AKa 140/96).

Ustalone okoliczności faktyczne wskazują, że żadnego wpływu na zachowanie oskarżonych nie miały prośby pokrzywdzonego, aby zaprzestali bicia, a później wstawienie się za pokrzywdzonym przez A. Ł. i M. O. (1), które widząc intensywność stosowanej przemocy fizycznej, obawiały się o życie pokrzywdzonego. Dostrzec należy, że duża agresja spowodowała, że podjęcie przez M. O. (1) bardziej zdecydowanej interwencji, skutkowało uderzeniem jej w twarz.

Sąd miał również na uwadze zachowanie oskarżonych po popełnieniu przestępstwa, bowiem przeprowadzone w sprawie dowody wskazują, że oskarżeni nie interesowali się stanem ofiary, wykazywali całkowitą obojętność wobec możliwości nastąpienia śmierci, dalej spożywali alkohol i jak wyjaśnił K. P. (1) „do głowy im nie przyszło, aby udzielić

pomocy pokrzywdzonemu” – k. 950. Wychodząc z mieszkania i pozostawiając w nim pobitego i nieprzytomnego pokrzywdzonego pozbawili go praktycznie szans na jakąkolwiek pomoc. Te opisane okoliczności uzasadniają przyjęcie przez Sąd, iż oskarżeni działali z zamiarem pozbawienia życia pokrzywdzonego (wyrok SA w Krakowie z dnia 23.01.1992 r., II Akc 198/91).

Zdaniem Sądu nie bez znaczenia dla tej oceny są wnioski biegłych z zakresu medycyny sądowej, którzy podali, że zgon pokrzywdzonego nastąpił po upływie około godziny i udzielenie szybkiej pomocy medycznej, uratowałoby życie pokrzywdzonego.

Wbrew sugestiom obrony działania oskarżonych nie sposób zakwalifikować jako występki z art. 158 § 3 k.k. Dla każdego dorosłego człowieka jest oczywistym, że samo brutalne kopanie po głowie i innych ważnych częściach ciała może doprowadzić do najgorszego skutku jakim jest śmierć. Tymczasem obaj oskarżeni przez dłuższy czas z dużą siłą kopali i bili, wręcz katowali pokrzywdzonego, zadając uderzenia nie tylko w głowę, ale klatkę piersiową i brzuch, musieli się więc liczyć i obejmować swym zamiarem skutek w postaci śmierci ofiary (wyrok SA w Katowicach z dnia 31.01.2002 r., II AKa 478/2002).

Zebrane w sprawie dowody wskazują, że po opuszczeniu mieszkania A. Ł. udano się do M. O. (1). K. P. (1) powiadomił ją, że M. H. nie żyje i zagroził użyciem przemocy, jeśli powiadomi o zdarzeniu policję. Oskarżony miał świadomość, że pokrzywdzona była bezpośrednim świadkiem ich przestępnych działań i może poinformować o tym organy ścigania. Słowa wypowiedziane i kierowane do pokrzywdzonej miały oddziaływać na nią w sposób przez sprawcę pożądanym i zmusić do zaniechania określonego działania.

Okoliczności faktyczne wskazują, że pokrzywdzona, która wcześniej obserwowała zachowanie oskarżonych wobec M. H., groźby te uznała za realny do spełnienia. Wyrażała to jednoznacznie w czasie rozmowy z A. N., której mówiła, że obawia się sprawców.

Sąd Okręgowy za przypisane przestępstwa skazał:

- K. P. (1) za czyn z art. 148 § 1 k.k. na karę dożywotniego pozbawienia wolności i za czyn z art. 245 k.k. na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności i wymierzono karę łączną dożywotniego pozbawienia wolności;
- P. R. (1) za czyn z art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. na karę dożywotniego pozbawienia wolności.

Oskarżony P. R. (1) przypisany czyn popełnił w warunkach art. 64 § 2 k.k., bowiem skazany został:

- wyrokiem Sądu Okręgowego w Katowicach z dnia 03.12.2002 r. w sprawie XVI K 294/10 za czyn z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę 6 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od dnia 26.01.2000 r. do dnia 12.07.2000 r. i od dnia 27.07.2000 r. do dnia 09.02.2007 r.;
- wyrokiem Sądu Rejonowego w Częstochowie z dnia 04.09.2007 r. w sprawie III K 903/07 za czyn z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. i art. 64 § 1 k.k. na karę 3 lat pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od dnia 25.04.2007 r. do dnia 04.09.2007 r. i od dnia 10.02.2008 r. do dnia 01.10.2010 r.

Wymierzając oskarżonym kary, Sąd miał na względzie ujawnione okoliczności przedmiotowe i podmiotowe.

Przestępstwa, których dopuścili się oskarżeni, a szczególnie zbrodnia zabójstwa cechuje się bardzo wysokim stopniem społecznej szkodliwości, która wyraża się w drastycznym sposobie działania. Oskarżeni postępowaniem swoim okazali lekceważenie norm prawnych i pogardę dla życia innych.

Drastyczny przebieg zajścia z pokrzywdzonym, wszczętym z błahego powodu, świadczy o demoralizacji oskarżonych, którzy potraktowali swojego znajomego w sposób brutalny i okrutny.

Przy wymiarze kary Sąd uwzględnił dotychczasowy tryb życia oskarżonych, którego nie można ocenić pozytywnie, a także zachowanie po popełnieniu przestępstwa.

Oboje oskarżeni byli już wielokrotnie karani – k. 350-352, 353-355, 792-794, 795-797, 1183-1184, 1186-1187, z kwestionariusza wywiadu środowiskowego wynika, że w miejscu zamieszkania cieszą się ujemną opinią – k. 372-374, 408-411.

Dowody zebrane w sprawie wskazują, że oskarżeni od wielu lat wchodzą w konflikt z prawem, a dotychczas stosowane środki resocjalizacyjne nie odniosły skutku zwłaszcza, gdy się zważy, że P. R. (1), krótko po opuszczeniu zakładu karnego w październiku 2010 r. popełnił kolejne przestępstwo.

Wpływ na wymiar kary miał również fakt, że P. R. (1) dopuścił się czynu w warunkach powrotu do przestępstwa z art. 64 § 2 k.k.

W przedmiotowej sprawie nie istnieją po stronie oskarżonych okoliczności łagodzące.

W ocenie Sądu zespół omawianych okoliczności pozwala wnioskować, że oskarżeni są osobami głęboko zdemoralizowanymi, niepoprawnymi, odpornymi na oddziaływania wychowawcze i resocjalizacyjne i tylko kara najsurowsza może być uznana za sprawiedliwą i spełniającą ustawowe wymogi.

Analiza i ocena dotychczasowego życia oskarżonych wyklucza pozytywną prognozę resocjalizacyjną, a popełniona zbrodnia i towarzyszące jej okoliczności przemawiają za izolacją na maksymalny okres i ukaraniem karą najwyższą – dożywotniego pozbawienia wolności.

Na zasadzie art. 63 § 1 k.k. zaliczono oskarżonemu na poczet orzeczonej kary, okres rzeczywistego pozbawienia wolności K. P. (1) od dnia 24.04.2011 r. do dnia 02.04.2012 r., a P. R. (1) od dnia 25.04.2011 r. do dnia 22.06.2012 r.

Oceniając sytuację materialną oskarżonych, a także orzeczoną karę pozbawienia wolności, Sąd zwolnił K. P. (1) i P. R. (1) od ponoszenia kosztów sądowych.

Uwzględniając charakter sprawy i nakład pracy, zasądzono od Skarbu Państwa tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu na rzecz adw. P. J. kwotę 1.800 zł i na rzecz adw. P. T. kwotę 1.680 zł, doliczając 23 % podatku VAT.